

PETRŐCZI ÉVA

Gödröcske

betedik unokánknak

Vince állán
Vaniss-árok,
nem is árok,
sokkal inkább
gödröcske,
jókedv fészke,
s makacsságé,
mintha néznék tükörbe.

De akárhogy szeretném,
e kis vonás nem enyém,
ósanyja a nagymamám,
azaz Vince ükanyja,
ludas ebben csakis ő.

Látva látom Keglovich,
a szegedi fényíró
három, nagyon fakuló
Margit baba-fotográfiáján,
hogyan röpítette
a kései sarjig
ezt a vidám vonalkát
a szárnyas idő.

A „hibbei köményes”

Tegnap, a Ráday utcában
egy szomszédos bolt
pékáru-polcának
leghátsó zugában
kínálgatta magát
(egy íz-szegény,
frontos napon!)
az általunk „hibbei köményes”
néven emlegetett kenyér,
ez az utoljára huszonnyolc éve
ínyünkre röppent,
egy felvidéki falusi kemence
mélyéből kikerült
eleven költemény.

Balassi sírjától
pár méterre
ezt majszoltuk
akkor, kis darabka sajttal,
te meg én,
két, farmeres,
könyvfaló egér.

És ma a „hibbei köményes”
egy-két jóízű falatja
halhatatlan, ifjú magunkat
egy-két harapásnyi időre –
visszaadta.

PETRŐCZI ÉVA

Bolzano, Bozen...

Bolzano, Bozen,
 hegyeidből, gleccsereidből
 még nem
 tapadt egy árva
 hó- vagy jégszilánk sem
 patinás, sötétkék
 kis bokacsizmám talpára,
 fogaim között nem
 landolt jóféle, helyi perec-morzsa,
 vagy éppen selymesre pácolt
 olasz sonka,
 s gégémét nem simogatták boraid.

Trisztán és a sárkány harca,
 és középkori körtánc-freskód,
 a közeli Runkelstein várának
 faláról,
 (ó, az a rajta hullámzó,
 színes, lovag- és dáma *dress code!*)
 még soha nem költözhetett
közletről szemembe,
 ahogy a domonkos kolostor
 Szent János-kápolnája
 mélyén felragyogó
 Giotto di Bondona-tanítvány
 képek szent sokasága sem.

De úgy szeretlek mégis,
 hogy az már szinte
 szerelem.

Mert *városom* vagy,
 mióta eszmélek,
 hiszen – talán-talán –
 itt született

Walther von der Vogelweide,
 az árva vándor,
 a hársfák barátja,
 a trubadúr-madár.

És bizonyosan itt jött a világra,
 igazi hadi ebnek trenírozva, szánva,
 egy farkaskutya-fiú, „aki”
 a Nagy Háborúban
 nagyapám életmentője volt,
 s később kislány-anyám
 legelső pesztrája, Muki.

Két utca közt és maszokban
 zajlanak mostanság
 életem útjai,
 ám nem távolra,
 nem Afrikába, Ázsiába vágyom,
 elég nekem egy szerény
 k. u. k. álom.

Bolzano, Bozen
 harangjait szeretném
 legalább egyszer,
 számon néhány gyümölcsös ízű
 Lagrein-cseppel
élőben hallani.